

Геловінське Дерево : повість

Рей Бредбері

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Вдовенко В.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Це було невеличке містечко коло маленької річки та маленького озерця в невеликій північній частині штату на Середньому Заході. Довкола не було аж стільки лісів, щоб вони застувати місто. А втім, і містечко було не таким великим, щоби не проглядались і не відчувались ліси чи не пахло ними. Містечко рясніло деревами. А тепер, коли настала осінь, — пожухлою травою та змертвілими квітами. І рясніло парканами, по яких можна було гасати, і хідниками, якими можна було кататися на роликах, а ще там з'яв величезний чорторий, в який можна було із лементом скочуватися клубком. І містечко рясніло...

Хлопчаками.

І було надвечір'я Геловіну.

І двері всіх будинків були зачинені від студеного вітру.

І містечко було залите прохолодним сонячним світлом.

Аж нараз день добіг кінця.

З-під кожного дерева виповзли і розбіглися по всьому містечку нічні померки.

За дверима всіх будинків здійснюлася мишача шамотня, затамовані окрики, замерехтіли-замиготіли світелка.

За одними з таких дверей тринадцятирічний Том Склтон зупинився і прислухався.

Вітер надворі ховався у кожному дереві, нишпорив хідниками, не полишаючи слідів, наче кіт-невидимець.

Том Склтон стріпнувся. Всі розуміли, що вітер цієї ночі особливий, а морок прибрав особливого відтінку, позаяк був вечір напередодні Дня Всіх Святих. Все здавалося вирізаним з м'якого чорного оксамиту, або ж навіть золотого чи помаранчевого. Дим клубочився з тисяч димарів — достоту як плюмажі похоронних процесій. З кухонних вікон линув гарбузовий дух — від порізаних гарбузів і печених пирогів.

Крики за зачиненими дверима будинків ставали все гарячковішими, а хлопчачі тіні вже щодуху метались за вікнами. Хлопці були ще не повністю вдягнені, з густими мазками фарби на щоках: осьде горбань, а онде велетень-недоросток. На горищах ще й досі крутилися веремії: все літало переверти, замки на старезних скринях збивалися, а самі скрині спішно тельбушили у пошуках костюмів.

Том Скедтон нап'яв свій кістковий костюм.

Він щирився на всі зуби, розглядаючи хребет, огруддя та колінні чашечки, нашиті білими нитками на чорну бавовну.

«Оце пощастило! — подумав він. — Яке влучне ім'я! Том Скедтон. Чудове ім'я для Геловіну! Всі дражнять тебе Скелетом! І що ти вдягнеш?

Костомахи.

Бац! Зачиняючись, грюкнули вісім вхідних дверей.

Вісім хлопчаків гуртом перемахнули через клумби, перила, безживну папороть та кущі, приземлившись кожен на своєму власному вигладженому моріжку. Галопуючи, кваплячись, хтось хапав останнє простирадло, хтось поправляв останню маску, а декотрі нацуплювали чудернацькі, схожі на грибні шапки, капелюхи чи перуки, і всі волали як на гвалт, коли вітер квапив їх, штовхав у спину — то щиро йому радіючи, то обсипаючи страшними хлопчачими прокльонами, коли маски спадали, перехняблювалися чи забивали ніздрі гарячим мусліновим духом, схожим на собачий віддих. Або ж просто дозволяючи цонайщирішому захвату від того, що вони живі та ще й на вулиці посеред ночі, наповнювати їхні легені повітрям, і кричати, кричати, і ще раз... кри-и-ича-а-ати!

Вісім хлопчаків налетіли один на одного на перехресті.

— Ось і я: Відьма!

— Людиномавпа!

— Скелет! — прорік Том, якому кістки розпирало від сміху.

— Гаргуля!

— Жебрак!

— Смерть власною персоною!

Бац! Хлопчаки стріпнули головами після зіткнення: всі на сьомому небі від щастя, замурзані, в плутанині рук та ніг, під світлом вуличного ліхтаря. Розгойдуваний вітром електричний ліхтар гудів, як соборний дзвін. Цегляні стіни будинків обабіч вулиці перетворилися на дошки розхитуваного п'яного корабля, який то виривався на світло, то занурювався у темряву.

За кожною маскою ховався хлопчак.

— А ти хто? — тицьнув у когось Том Скелтон.

— Не скажу. Таємниця! — вигукнула Відьма, перемінивши голос.

Усі розреготалися.

— А ти хто?

— Мумія! — вигукнув хлопчина, сповитий у ветхе пожовтіле ганчір'я і схожий на величезну сигару, що димує нічною вулицею.

— А хто це?

— Не гаймо часу! — відказав Хтось — ще одна Таємниця, Прихована Мусліном і Фарбою. — Круть-верть або смерть?!

— Ага!

З криками та завиваннями хлопці, наче веселі чортенята, чкурнули галасвіта — тільки не хідниками, — злітаючи у повітря над кущами і ледь не падаючи на гавкучих собак.

Аж раптом посеред цієї товкотнечі, сміху, гавкоти вони наче наштотхнулись на велетенську руку ночі та вітру, і ще чогось лиховісного, і... замерли, як укопані.

— Шість, сім, вісім...

— Не може того бути! Полічи-но ще раз.

— Чотири, п'ять, шість...

— Нас повинно бути дев'ятеро! Когось нема!

Вони взялися принохуватися один до одного, мов наполохані звірята.

— Нема Піпкіна!

Як вони дізналися? Всі обличчя були приховані під масками. Та одначе, одначе...

Вони зачули його відсутність.

— Піпкін! Таж він ніколи в житті не пропускав Геловін. Який жах! Гайда!

Враз розвернувшись, вони помчали спершу по-собачому, а відтак клусом брукованою вулицею, наче листя, звійоване буревієм.

— Осьде його дім!

Вони зазмерли, наче з каменю виточені. То насправді був будинок Піпкіна, але у вікнах бракувало гарбузів, на ганку — кукурудзяних качанів, та й не було помітно привидів, що прозирали б крізь темне скло мансарди.

— Божечки, — зронив хтось. — А раптом Піпкін захворів?

— Та який же Геловін без Піпкіна!

— Ніякий! — застогнали всі.

Тоді хтось жбурнув яблучко «ранетку» у двері будинку Піпкіна. Воно ледь чутно цюкнуло, так наче зайчик вдарив у двері лапкою.

Вони стояли і чекали, наче чорні хмари, невідь-чому посмутнівши. Думали про Піпкіна і Геловін, який міг обернутися на гнилий гарбуз із погаслою свічкою, якщо, якщо... якщо Піпкіна не виявиться вдома.

Ну ж бо, Піпкін! Виходь і рятуй Ніч!

...

Далі — у повній книжці «Геловінське Дерево : повість».

nashaknyga.com.ua